

Μετά ταῦτα ἐπῆλθε σιγή — ἤκουον τὴν καρδίαν μου πάλλουσαν ἰσχυρῶς· ἐνέτεινον πᾶν νεῦρον, ὅπως δεχθῶ τοῦς γλυκεῖς τόνους τῆς λιγυρᾶς φωνῆς τῆς Ἀραβέλλας.

«Νά την! νά την! τώρα ἔρχεται! Ὅχι, δὲν εἶν' αὐτὴ ἡ φωνή της. — Θεέ μου! τί εἶν' αὐτά;!»

«Σὰς παρακαλῶ, κύριε Ἀνάργυρε, ἡ πλύστρα εἶνε ἔξω καὶ ζητεῖ νὰ λάβῃ χωρὶς ἄλλο τὰ χρήματά της. — Ἐχει ἀπόφασιν, νὰ μὴ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ, ἂν δὲν λάβῃ πρότερον τὰ χρήματα, ποῦ τῆς χρωστεῖτε!»

Θεέ μου, θεέ μου, τί ἦταν αὐτό; — Ὡ αλλοίμονον! Εἶχα λησμονήσῃ νὰ σταματήσω τὴν συσκευὴν μετὰ τὴν φωνογράφειαν τῶν ἰδικῶν μου λόγων, καὶ τοιουτοτρόπως ἐφωνογραφήθῃ ὅλη ἡ μετέπειτα συνδιάλεξις μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς οἰκοδεσποίνης — Ἐμεινα ὥσει ἐμβρόντητος! — Κατάπληκτος ἠκροῶμην τὰς περαιτέρω προδοτικὰς ἀποκαλύψεις τῆς συσκευῆς. — Ἦδη ἤκουσα πάλιν τὴν ἰδίαν μου φωνήν:

«Καλὴ μου κυρία Budkins» ἔλεγεν ὁ φωνογράφος, ἀναπαράγων τὰς λέξεις μου —

«Ὡ, δὲν εἶμαι καλὴ πλέον, δὲν εἰμπορῶ πλέον» ἔλεγεν ἡ ἑτέρα φωνὴ μὲ αὐστηρὸν ὕψος, «ἂν εἶσθε ἄνθρωπος, καὶ ὡς πρέπει, δώσατέ μου ὅλα ὅσα χρωστεῖτε ἔς τὴν πλύστρα σας, διὰ νὰ φύγῃ ἀπ' ἐδῶ» —

«Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν μου εἶνε παντελῶς ἀδύνατον» ἀπήντησεν ἡ φωνή μου, καὶ εἶτα ἐξηκολούθησε «τὰ χρήματα ὅπου περιμένω, δὲν ἔφθασαν ἀκόμῃ. — ἀλλὰ εἰς ὀλίγας ἡμέρας θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐκπληρώσω ὅλας μου τὰς ὑποχρεώσεις. — Θὰ μὲ ὑπεχρεώνετε τὰ μέγιστα, ἂν εἴχετε τὴν καλwsσύνην, μόνον αὐτὴν τὴν φορὰν ἀκόμῃ, νὰ πληρώσετε δι' ἐμὲ τὴν πλύστρα, — καὶ νὰ τὰ γράψετε καὶ αὐτὰ εἰς τὸν λογαριασμό μου.»

«Μὰ βέβαια, αὐτὸ θὰ σὰς ἦτο πολὺ εὐχάριστο, τὸ πιστεῦω — ἀλλὰ δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ δώσω οὔτε λεπτὸ πλέον γιὰ σὰς — καὶ τώρα φθάνει» εἶτα δὲ μὲ ὀξεῖαν καὶ κλαυθμυρίζουσαν φωνὴν ἠκούσθησαν αἱ λέξεις: «διὰ τοὺς τρεῖς τελευταίους μῆνας, ὅπου κατοκεῖτε ἐδῶ, καὶ σὰς ὑπηρετήσα καὶ σὰς ἔδρεψα καὶ σὰς ἔδωκα καὶ μετρητὰ χρήματα ἀπὸ τὴν τσέπη μου — οὔτε ἓνα λεπτὸ τσακισμένο δὲν εἶδα ἀπὸ σὰς — ὥς καὶ τὸν ναῦλο διὰ τὸν φωνογράφο σας ἐπλήρωσα — καὶ πάντα ἡ ἴδια ἀπάντησι: «περιμένετε ἀκόμῃ λίγες ἡμέρες» — τώρα πλέον ἐβαρέθηκα τὰς ὑποσχέσεις σας καὶ δὲν σας περιμένω πλέον — ἂν δὲν φροντίσετε νὰ μὲ πληρώσετε, τότε ξεύρω ἐγὼ τί θὰ σὰς κάμω. — Εἶναι νόμοι καὶ δικαστήρια, νὰ ὑπερασπίσουν μιὰ φτωχὴ χήρα ἀπὸ τέτοιους κυρίους, σὰν ἐσὰς.»

— «Κυρία Budkins» ἀπήντησεν εὐκρινῶς ἡ φωνή μου «ἀκούσατέ με, θὰ σὰς ἐμπιστευθῶ ἓνα μυστικό: μετ' ὀλίγας ἡμέρας μνηστεύομαι μὲ μίαν πλουσιωτάτην δεσποινίδα τῆς γειτονίας μας (καὶ τοῦτο λέγων ἐπίστευον καὶ ἐγὼ αὐτός, ὅτι ἐντὸς ὀλίγων ὥρων ἐμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ λόγός μου). Ἄν εἴχετε τὴν ὑπομονὴν νὰ περιμείνετε ἀκόμῃ αὐτὰς τὰς ὀλίγας ἡμέρας, σὰς λέγω καὶ σὰς διαβεβαίω ὅτι θὰ εἶμαι εἰς θέσιν, νὰ σὰς πληρώσω ὅλα μου τὰ χρεῖα μέχρι λεπτοῦ· ἐκτὸς δὲ τούτου θὰ λάβετε διὰ τὴν ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν σας ἀνάλογον δῶρον εἰς μετρητὰ. Ἐὰν ὅμως προβῇτε δικαστικῶς, θὰ μὲ καταστρέψετε καὶ δὲν θὰ εἰμπορέσω ποτέ, νὰ σὰς πληρώσω οὔτε μισὸ σελίνι. — Αὐτὸ ποῦ σὰς εἶπα εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια — σκεφθῆτε καὶ πράξετε ὡς φρόνιμη γυναῖκα.»

Ἐνταῦθα ἡ συνδιάλεξις μας διεκόπη ὑπὸ τοῦ ἤχου τοῦ κώδωνος. Ὁ φωνογράφος ἀναπαρήγαγε τὸν κρότον τῆς θύρας κλειομένης ὑπὸ τῆς ἐξελθούσης οἰκοδεσποίνης. Ὁ κύλινδρος ἐστράφη εἰσέτι ἐπὶ 2 δευτερόλεπτα ἄφωνος — καὶ τέλος ἤκουσα τὴν φωνὴν τῆς Ἀραβέλλας:

«Ἀξιότιμε κύριε Ἀνάργυρε!» ἔλεγεν ὁ φωνογράφος «δέχθητε τὰ ἐγκάρδιά μου συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ προσεχεῖ μνηστείᾳ σας μετὰ τῆς πλουσίας δεσποινίδος ἐκ τῆς γειτονίας σας. Ἐχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γνωρίσω τὴν μνηστὴν σας. Ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ τὴν φέρετε εἰς τὴν οἰκίαν μας καὶ θὰ μᾶς τὴν συστήσετε. Ἡ πρὸς ἐμὲ πρότασίς σας ἦτο βεβαίως ἀστείότης — ἀκαιρὸς μὲν καὶ ἥκιστα λεπτὴ ἀστείότης, τὴν ὁποίαν ὅμως σὰς συγχωρῶ ὑπὸ ἓνα ὅρον: νὰ ἐνεργήσητε ὅπως προσκληθῶ ὑπὸ τῆς μνηστῆς σας ὡς παρὰνυμφος κατὰ τοὺς γάμους σας, τότε δὲ θὰ σὰς συγχωρήσω διὰ τὸν ἀτοπὸν ἀστεϊσμόν σας καὶ θὰ διατελῶ ἡ φίλη σας Ἀραβέλλα Χρυσοπαλούκη.»

Ἡ φωνὴ της δὲν ἠκούετο πλέον, ἀλλὰ ἐκ τοῦ φωνογράφου ἠκούσθη παράδοξός τις, λαρυγγικὸς ἤχος, ὅστις ὡμοίαζε πρὸς γέλωτα, τὸν ὁποῖον προσπαθεῖ τις νὰ καταπνίξῃ.

Αὐτὸ ἦτο τὸ τελευταῖον κτύπημα — ἔρριψα τὸν φωνογράφον μὲ ὅλην μου τὴν δύναμιν κατὰ τοῦ πατάματος, τὸν ἐποδοπάτησα, οὕτως ὥστε τὸ ὀξεῖδιον ἐξέρρευσεν καὶ κατέστρεψεν ἐντελῶς τὰς σανίδας τοῦ πατάματος.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἐγεινὰ ἀφαντος πρὸς μέγα πείσμα τῶν πιστωτῶν μου, οἵτινες ἐλπίζω εἰς μάτην θὰ μὲ ἀναζητῶσι.

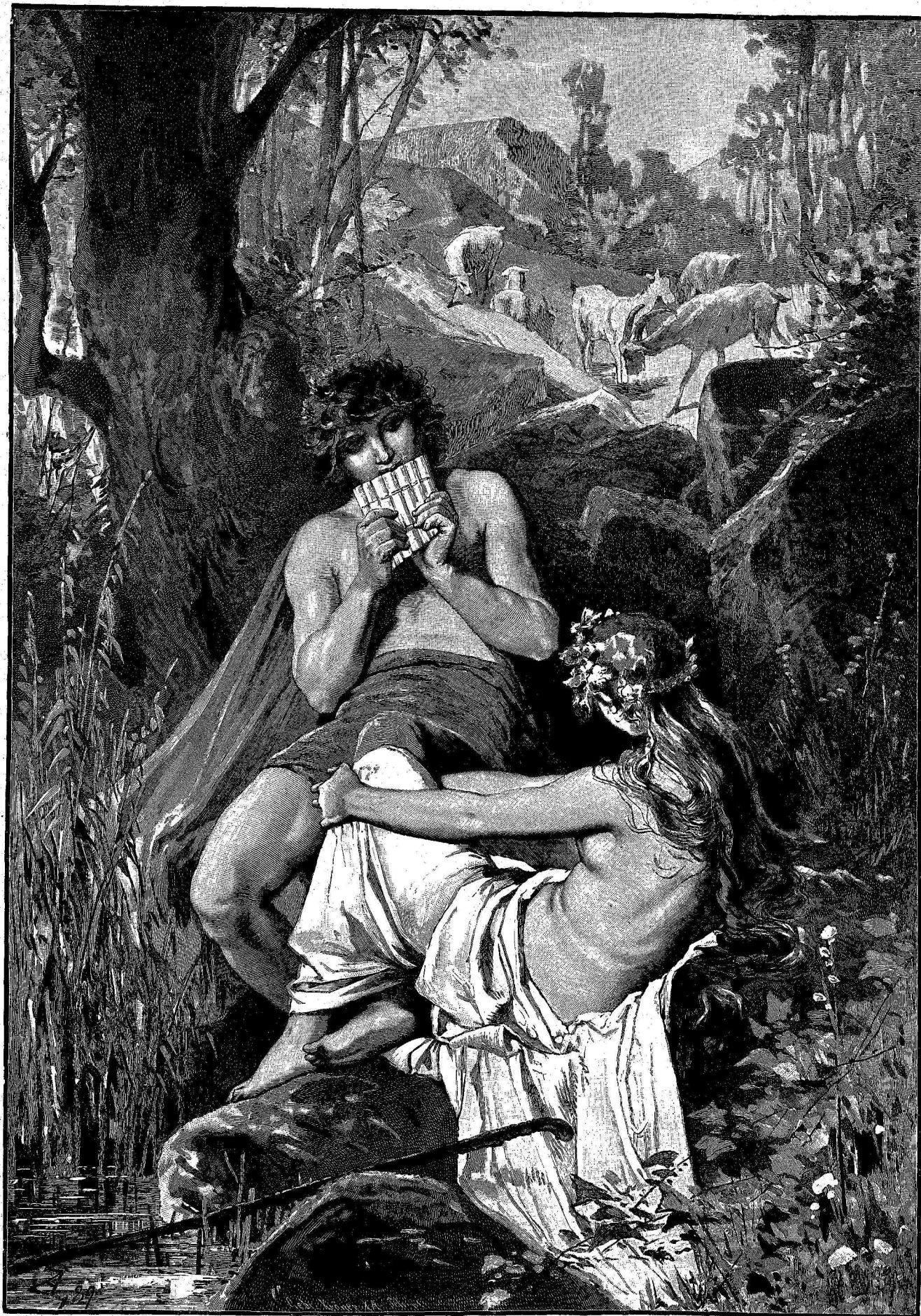
ΕΑΡΙΝΑ ΚΥΜΑΤΑ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ IBAN TOTPΓENIEΦ.

(Συνέχεια.)

Ἀπὸ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐζητήθησαν εἰς μάτην «νέοι χαρᾶκες», ἤρχισαν ἐσχατῶς νὰ εἰσάγωνται εἰς τὴν ἡμετέραν φιλολογίαν νεανῖαι, ἔχοντες τὴν ἀπόφασιν, διὰ πάσης θυσίας νὰ φαίνωνται νεανικοί, ζωηροὶ καὶ φρέσκοι — φρέσκοι ὥσάν τὰ στρεῖδια τοῦ Φλεναβούργου, τὰ ὁποῖα εἰσάγονται εἰς Πετρούπολιν. Μὲ τοὺς νεανίας τούτους οὐδὲν κοινὸν εἶχεν ὁ Σανὶν. Ἐὰν πρέπη νὰ τὸν παραβάλωμεν πρὸς τι, ἡ καταλληλοτάτη εἰκὼν θὰ ἦτο νὰ τὸν συγκρί-

νωμεν πρὸς μηλέαν, ἅρτι ἐγκεντρισθεῖσαν, οἷα φύονται καὶ εὐδοκίμοισιν εἰς τὸ μαῦρον χῶμα τῶν κήπων μας — ἡ μᾶλλον πρὸς εὐτραφή, στυλινόν, παχυσκελῆ, τρυφερὸν τριετὴ πῶλον γεννηθέντα ἐκ γονέων ἀνηκόντων πρότερον εἰς «εὐγενεῖς κυρίους» καὶ ἀρξαμένων πρὸ μικροῦ νὰ καλπάζωσι συρόμενοι ἀπὸ τὸ σχοινίον... Ὅσοι ἐγνώρισαν τὸν Σανὶν βραδυτέρον, ὅτε εἶχε πλέον καταβληθῇ ἀπὸ τὰ βάσανα τοῦ βίου καὶ εἶχε πρὸ πολλοῦ σβεσθῇ ἐν αὐτῷ τὸ πῦρ

ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.
Ἱχνογραφία ὑπὸ Α. Ζίκ.

της νεότητος — αυτοί μάλιστα, τὸν ἐγνώρισαν ὡς ἄλλον, ὅπως διάφορον ἄνθρωπον.

* * *

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ὁ Σανὶν ἔκειτο εἰσέτι ἐν τῇ κλίνῃ, ὅτε ὁ Αἰμίλιος, ἐνδεδυμένος τὰ φορέματα τῆς κυριακῆς, ἔχων τὴν κόμην ἀλειμμένην μὲ πολλὴν μυραλοιφήν, καὶ κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ μικρὸν ραβδίον τοῦ περιπάτου, εἰσῆλθεν ἐσπευσμένος εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ κύριος Κλύβερ θὰ ἔλθῃ ἁμέσως μὲ τὴν ἄμαξαν, ὅτι ὁ καιρὸς φαίνεται νὰ γείνῃ φραιότατος, ὅτι εἰς τὸ σπίτι τὰ πάντα εἶναι ἑτοιμα, καὶ ὅτι ἡ μήτηρ του δὲν θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν, διότι ὑποφέρει πάλιν ἀπὸ κεφαλαλγίαν. Παρεκάλεσε δὲ τὸν Σανὶν νὰ ἐτοιμασθῇ ἁμέσως, λέγων ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον καιρὸς. Καὶ πράγματι ὁ κύριος Κλύβερ εὗρε τὸν Σανὶν εἰσέτι ἀπασχολημένον περὶ τὸν ἱματιισμόν του. Ὁ κύριος Κλύβερ ἔκρουσε τὴν θύραν, εἰσῆλθεν, ὑπεκλίθη, ἀνάρθρωσεν αὐτὸς τὸ εὐγενές του παράστημα, εἶπεν ὅτι εἶνε πρόθυμος νὰ περιμένῃ, ὅσον δήποτε θέλει ὁ ξένος κύριος, καὶ ἐκάθισε κρατῶν τὸν πῖλον του μὲ τὸν κομψότατον τρόπον ἐπὶ τῶν γονάτων του. Ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἐμποροῦν ἀλλήλους ἦτο στολισμένος ὡς κοῦκλα καὶ εἶχεν ἀλειφθῇ τόσο πολὺ μὲ μύρα καὶ ἀρώματα, ὥστε εἰς ἐκάστην του κίνησιν ἐφέρετο διὰ τοῦ ἀέρος ἰσχυροτάτη εὐωδία. Ἦλθε δὲ ἐν εὐρυχώρῳ ἀνοικτῇ ἀμάξῃ, ἐλκομένη ὑπὸ δύο μεγάλων καὶ ἰσχυρῶν ἀλλ' ἀσχημοτάτων ἵππων.

Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας μετὰ ταῦτα ἡ ἄμαξα αὕτη ἐσταμάτησε δριμυτευτικῶς πρὸ τῆς θύρας τοῦ ζαχαροπλαστείου, φέρουσα τὸν Σανὶν, τὸν κύριον Κλύβερ καὶ τὸν Αἰμίλιον. Ἡ κυρία Ροσέλλη ἀπεποιήθη ἐπιμόνας νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν. Ἡ Τζέμμα ἤθελε νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι πλησίον τῆς μητρὸς της, ἀλλ' αὕτη τὴν ἀπειθῶσεν αὐτόχρονα.

«Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ συντροφιά» διεβεβαίον ἡ γηραιά κυρία. «Θὰ πλαγιάσω ἁμέσως. Ἦδελα μάλιστα νὰ σὰς στείλω καὶ τὸν Πανταλεόνε — ἀλλὰ πρέπει νὰ μείνῃ ἕνας στὸ μαγαζί, νὰ ὑπηρετῇ τοὺς πελάτας.»

«Μποροῦμε νὰ πάρωμε τὸν Ταρτάλια μαζί μας;» ἠρώτησεν ὁ Αἰμίλιος.

«Βέβαια μπορεῖτε.»

Ὁ Ταρτάλιος ἐπήδησεν ἁμέσως ἐπάνω εἰς τὴν ἄμαξαν, εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀμαξηλάτου, καὶ τοποθετηθεὶς ἀνέτως ἤρχισε νὰ λείχῃ τοὺς πόδας του: ἦτο πρόφανές ὅτι εἰς τοιαύτας γυμναστικὰς ἀσκήσεις ἦτο συνειδητόμενος.

Ἡ Τζέμμα ἐφόρει μέγαν ψιάδινον πῖλον μὲ μελαχροινὴν ταινίαν. Ὁ πῖλος ἐκάμπτετο ἔμπροσθεν πρὸς τὰ κάτω, οὕτως ὥστε ἐκάλυπτεν ὅλον σχεδὸν τὸ πρόσωπόν της. Ἡ σκιά ἐφθάνεν ἀκριβῶς μέχρι τῶν χειλέων της, τὰ ὅποια ἦσαν δροσερὰ καὶ ἀνθηρὰ ὡς τὰ τρυφερὰ φύλλα ἐνὸς βόδου, ἐνῷ οἱ ὀδόντες καθαροὶ καὶ λευκοὶ ὡς παιδιοῦ διεφαινόντο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετὰ τῶν ἀδῶως διανοιγομένων χειλέων. Ἡ Τζέμμα ἐκάθισε εἰς τὸ ὀπισθεν κάθισμα τῆς ἀμάξης πλησίον τοῦ Σανὶν. Ὁ Κλύβερ καὶ ὁ Αἰμίλιος ἐτοποθετήθησαν εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος ἀπέναντί των. Τὸ φρόνρον πρὸς ὡπον τῆς κυρίας Ἐλεονώρας ἐφάνη εἰς τὸ παράθυρον, ἡ Τζέμμα τῇ ἐνευε τινάσσουσα εἰς τὸν ἀέρα τὸ μαντίλιον καὶ οἱ ἵπποι ἐξεκίνησαν.

15.

Τὸ Σόδεν εἶνε μικρὸν πολυχνίον, ἀπέχον περὶ πού ἡμίσειαν ὥραν ἀπὸ τῆς Φραγκφούρτης, κεῖται δὲ εἰς μαγευτικὴν θέσιν παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ταῖνου καὶ εἶνε παρ' ἡμῖν ἐν Ῥωσίᾳ περίφημον διὰ τὰ μεταλλικὰ του ὕδατα, τὰ ὅποια θεωροῦνται ὡς ἀφέλματα εἰς τοὺς στηθικοὺς. Οἱ κάτοικοι τῆς Φραγκφούρτης μεταβατίνουσιν ἐκεῖ κυρίως χάριν διασκεδάσεως. Τὸ Σόδεν ἔχει φραιότατα ἀνδρὰ καὶ πλεῖστα ξενοδοχεῖα, ἐνθα ὑπὸ τὴν σκιάν ὑψηλῶν φυλῶν καὶ σφενδάμνων οἱ ξένοι πίνουσι ζῦδον καὶ καφέν.

Ὁ δρόμος ἀπὸ Φραγκφούρτης μέχρι τοῦ Σόδεν ἐκτείνεται κατὰ τὸ μήκος τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ ποταμοῦ Μάιν καὶ περιβάλλεται ὅλος ἐκατέρωθεν ὑπὸ ὀπωροφόρων δένδρων. Ἐνῷ ἡ ἄμαξα ἤλαυνεν ἡσυχῶς ἐπὶ τοῦ ὁμαλωτάτου δρόμου, ὁ Σανὶν παρετήρει πῶς ἐφέρετο ἡ Τζέμμα πρὸς τὸν μνηστήρ᾽ αὐτῆς — ἦτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν τοὺς ἔβλεπε μαζί. Ἡ συμπεριφορὰ καὶ ἡ στάσις τῆς Τζέμμας ἦτο ἡσυχος καὶ ἀπλῆ, ἀλλὰ ἐπιφυλακτικωτέρα καὶ σοβαρωτέρα τοῦ συνήθους. Ὁ δὲ Κλύβερ εἶχε προσλάβῃ τὴν ὄψιν ἐπικουὺς Μέντορος, ὅστις εὐδόκησε νὰ παρασκευάσῃ εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς κατωτέρους του

μετρίαν τινὰ διασκεδάσιν. Ἐκτακτὸν τινα φιλοφροσύνην δὲν ἔδεικνε πρὸς τὴν Τζέμμαν· ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον οἱ Γάλλοι ὀνομάζουσιν «empressement» δὲν παρετήρησε καθ' ὅλου ὁ Σανὶν ἐν τῇ συμπεριφορᾷ τοῦ Κλύβερ πρὸς τὴν μνηστὴν του. Πρόφανώς ὁ Κλύβερ ἐδεῖται τὸ πρᾶγμα ὡς τετελεσμένον καὶ διὰ τοῦτο ἔκρινε περιττὸν νὰ κοιμᾷ καὶ νὰ ὑποκρίνεται τὸν ἐρωτευμένον. Ἡ ἐπεικεία ὅμως δὲν ἔλειπεν ἀπ' αὐτοῦ οὐδὲ στιγμὴν. Ἀκόμη καὶ ὅταν πρὸ τοῦ γεύματος ἔκαμαν μακρὸν τινα περίπατον ἀνὰ τὰ κατάφυτα ὄρη καὶ τὰς κοιλάδας πέραν τοῦ Σόδεν, ἀκόμη καὶ ὅταν ἐθαύμαζον τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, ὁ Κλύβερ ἐδεῖται τὴν ἐξοχὴν μετὰ τινος εὐμενοῦς ἐπεικειας, ἐν ἣ ὅμως διεφαινέτο ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ ἰδιόζουσα εἰς τοὺς προῖσταμένους ἀσχηρότης. Οὕτω λόγου χάριν εἰς μικρὸν τι ποτάμιον παρετήρησε τὸ ἐλάττωμα ὅτι ἔρρεε πάρα πολὺ εὐδῶς διὰ μέσου τῆς κοιλάδος, ἀντὶ τὴν περιγράφῃ ζωγραφικὰς τινὰς καμπάς· ὡσαύτως ἀπεδοκίμασε τὴν συμπεριφορὰν μικροῦ τινος πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν παρείχεν ἱκανὴν ἀπόχρωσιν εἰς τὸ κελάδημά του!

Ἡ Τζέμμα δὲν ἐστενοχωρεῖτο καθόλου — τοῦναντίον ἐφαίνετο ὅτι διεσκεδάσε μάλιστα· ἀλλὰ τὴν Τζέμμαν τῆς χθεσινῆς ἑσπέρας δὲν ἀνεγνώρισε σήμερον ὁ Σανὶν· ὅχι ὅτι εἶχεν ἐπικαθίσῃ οὐδ' ἡ ἐλαχίστη σκιά ἐπὶ τοῦ προσώπου της — διότι οὐδέποτε ἡ φραιότης αὐτῆς ἦτο θαυμασιωτέρα ἢ σήμερον — ἀλλ' ἡ ψυχὴ τῆς ἦτο σήμερον ἐγκεκλεισμένη εἰς ἑαυτήν. Μὲ τὸ ἀλεξήλιον ἡνεωγμένον, μὲ τὰ χειρόκτεια ἐπιμελῶς κομψωμένα, ἐπορεύετο ἡ Τζέμμα εὐπρεπῶς καὶ βραδέως, ὅπως ἀρμόζει εἰς εὐάγωνον νεάνίδα, καὶ ὡμίλει ὀλίγιστα. Ὁ Αἰμίλιος ἐστενοχωρεῖτο πολὺ, ὁ δὲ Σανὶν ἀκόμη περισσότερον. Πρὸς τοὺς ἄλλους δὲ καὶ ἐκ τούτου περιήρχετο εἰς ἀμηχανίαν, ὅτι ἡ ὁμίλια ἐγένετο διαρκῶς ἐν τῇ γερμανικῇ γλώσσῃ.

Ὁ Ταρτάλιος ἦτο ὁ μόνος ἐξ αὐτῶν, ὅστις ἐφαίνετο ἐντελῶς ἐυδίαθετος καὶ εὐθυμος. Δυσσώδως ὑλακτῶν ἔτρεχε κατόπιν τῶν κιχλῶν, τὰς ὁποίας ἀνεσώβει καὶ ἐξεδίωκε, διέβαινε πηδῶν ὑπεράνω τάφρων καὶ κορυμῶν δένδρων, ἐκρημνίζετο κατακέφαλα εἰς τὸ ὕδωρ, ἔπινεν ἀπληστῶς ἐξ αὐτοῦ, ἐτινάσσετο, ἐκνυζᾶτο ἐκ χαρὰς καὶ εἴτα ἀπῆρχετο ὁρμαῖος, κρεμών εἰς τὰ κάτω τὴν μικράν, ἐρυθράν του γλῶσσαν.

Ὁ κύριος Κλύβερ ἀπ' ἑτέρου ἔπραττε πάν ὅτι ἐδεῖται ἀναγκαῖον ὅπως διασκεδάσῃ τὴν συναναστροφὴν. Τοὺς προσεκάλεσε νὰ καθίσωσιν ὑπὸ τὴν σκιάν πυκνοφύλλου τινὸς ὄρου, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλάκιου βιβλιάριον τι ἐπιγραφόμενον «ἀστέια ἀνέκδοτα ἢ ὀφείλεις καὶ εἶσαι ἀναγκασμένος νὰ γελᾷς», καὶ ἤρχισε ν' ἀναγινώσκῃ εἰς ἐπήκουον συλλογὴν τινὰ ἀνεκδότων, ἐμπιερχομένων ἐν τῷ βιβλιαρίῳ. Ἀνέγνωσε μεγαλοφώνως περὶ τὰ δώδεκα τοιαῦτα ἀνέκδοτα, ἀλλὰ δὲν διήγειρε τὴν ἱλαρότητα τῶν ἀκροωμένων. Μόνος ὁ Σανὶν ἐξ εὐγενείας ἐδαίσε τοὺς ὀδόντας. Ὅσον ἀφορᾷ αὐτὸν τὸν κύριον Κλύβερ οὐδὲν ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν εἰ μὴ ὅτι μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐκάστου ἀνεκδότου ἐπέτρεπεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του βραχύν τινα, ἐμπορικὸν καὶ συγκαταβατικὸν γέλωτα.

Περὶ τὴν δωδεκάτην ὥραν ἐπέστρεψαν εἰς τὸ Σόδεν καὶ μετέβησαν εἰς τὸ καλλίτερον ξενοδοχεῖον τοῦ τόπου.

Ἦδη ἐπρόκειτο νὰ γείνωσιν αἱ ἀπαιτούμεναι προετοιμασίαι διὰ τὸ γεῦμα.

Ὁ κύριος Κλύβερ ἔκαμε τὴν πρότασιν, νὰ γευματίωσιν εἰς μέρος τι τοῦ κήπου πανταχόθεν περικεκλεισμένον καὶ ἐστεγασμένον, εἰς εἶδος τι φυτοσκεποῦς ἐπαυλίου. Ἀλλὰ κατὰ τῆς προτάσεώς του κατεξανέστη ἡ Τζέμμα, λέγουσα ὅτι δὲν ἐννοεῖ νὰ γευματίσῃ εἰ μὴ ἐν ὑπαίθρῳ, ἐν τῷ ἀνοικτῷ κήπῳ, εἰς μίαν ἐξ ἐκείνων τῶν τραπεζῶν, αἵτινες ἦσαν τοποθετημέναι ἔμπροσθεν τοῦ ξενοδοχείου, — διότι βαρύνεται νὰ βλέπῃ αἰωνίως τὰ αὐτὰ πρόσωπα, καὶ θέλει ἐπὶ τέλους νὰ ἴδῃ περὶ ἑαυτὴν καὶ ξένους ἀνθρώπους. Διάφοροι ὁμίλοι νεωστὶ ἀφικόμενων ξένων εἶχον τοποθετηθῇ εἰς τὰς μικρὰς ταύτας τραπεζὰς ἔξωθεν τοῦ ξενοδοχείου.

Ἐνῷ ὁ κύριος Κλύβερ, ὅστις ἐπεικῶς εἶχεν ἐνδώσῃ εἰς τὴν «ἰδιοτροπίαν τῆς μνηστῆς του», ἐπῆγε νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ πρώτου ὑπηρετοῦ τοῦ ξενοδοχείου, ἡ Τζέμμα ἐμεινεν ἀκίνητος, μὲ χαμηλωμένα τὰ βλέμματα καὶ συνεσφιγμένα τὰ χεῖλη· ἡσθάνετο, ὅτι ὁ Σανὶν τὴν παρετήρει ἀτενῶς μὲ βλέμμα ἐταστικόν — καὶ τοῦτο ἐφαίνετο ὅτι τὴν ἐλόπει.

Ὁ κύριος Κλύβερ ἐπέστρεψεν ἐπὶ τέλους καὶ ἀνήγγειλεν, ὅτι τὸ γεῦμα ἐντὸς ἡμισείας ὥρας θὰ εἶνε ἑτοιμον, ἐπρότεινε δὲ, ἐν τῷ μεταξὺ χρόνῳ νὰ παίζωσι τὸ κανοπαῖγιον, λέγων ὅτι τὸ παιγνίδιον τοῦτο θὰ ὀξύνῃ πολὺ τὴν ὀρεξίν των.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτο ἐξοχος τεχνίτης εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο: ὁσάκις ἔπριπτε τὴν σφαῖραν, προσελάμβανε τὰς θαυμασιωτάτας, τολμη-

ροτάτας στάσεις, έκινει τοὺς μυῶνάς του καὶ ἐταλαντεύετο ἐπιχαρίτως, ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδός. Ἦτο εἰς τὸ εἶδος τοῦ ἀθλητῆς — καὶ πόσον φραῖον ἦτο τὸ σῶμα του! Καὶ αἱ χεῖρές του ἦσαν τόσοι λευκαὶ καὶ τόσοι φραῖαι! καὶ τὰς ἀπέμασε δι' ἐνὸς πολυτίμου, χρυσοποικίλου μαντιλίου ἐξ ἰνδικῆς μετάξης!

Ἐπὶ τέλους παρητέθη τὸ γεῦμα καὶ οἱ δαιτυμόνες ἐκάθισαν περὶ τὴν τράπεζαν.

16.

Καὶ ποῖος δὲν εἰξεύρει πῶς εἶναι τὰ γερμανικὰ γεύματα; σοῦπα νερούλη μὲ ἀμόρφους βῆλους ἀπὸ ζυμᾶρι καὶ μὲ κανέλλαν, βραστὸν βωδιόν, ξηρὸν ὡς φελλός, παραιτημένον ἐπὶ τῆς τραπέζης ὁμοῦ μὲ νερόβραστα σέσκλα καὶ κοκκινογούλια, τριμμένον ράφανον, γλοιώδεις πατάτας καὶ ὑπόλευκον λίπος· προσέτι μὲ βούτυρον βραστοὶ ἐγγέλεις μὲ κάπαριν, ψητὸν μὲ βραστὰ ὀπωρικά καὶ τέλος τὸ ἀναπόφευκτον ζυμαρικὸν («Mehlspeise»), εἶδος τι πουτίγκας βρεγμένης μὲ κόκκινην ζυνίζουσαν σάλτσαν. Ἀφ' ἑτέρου ὁμως οἶνος καὶ ζῦδος εἶναι ἐξαιρετοί. Τοιοῦτον ἀκριβῶς ἦτο καὶ τὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖον παρέθηκεν ὁ ξενοδόχος τοῦ Σόδεν εἰς τοὺς ξένους του.

Ἄλλως τε κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτοῦ τοῦ γεύματος οὐδὲν δυσάρεστον συνέβη. Βεβαίως ἐκτακτὸς τις ζωηρότης καὶ εὐθυμία δὲν παρετηρήθη κατ' ὅλου, οὔτε κἂν τότε, ὅτε ὁ κύριος Κλύβερ ἐγερθεὶς προέπινε ὑπὲρ τῆς υἱείας «ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἀγαπᾶμεν!» Τὰ πάντα, βλέπετε, ἦσαν ἀμέμπτως σύμφωνα πρὸς τοὺς κανόνας τῆς ὑψηλῆς ἐθιμοτυπίας. Μετὰ τὸ φαγητὸν παρητέθη ἐλαφρὸς, ὑπέρυθρος, γνήσιος γερμανικὸς καφές. Τότε δὲ ὁ κύριος Κλύβερ, ὡς περιποιητικὸς μνηστὴρ ἐξήγησε παρὰ τῆς Τζέμμας τὴν ἄδειαν ν' ἀνάψῃ ἐν σιγάρων Ἀλλὰ τότε συνέβη τι ἀπρόσδόκητον, πράγματι δυσάρεστον, ἔτι δὲ καὶ ἀπερεπές!

Παρὰ τινὰ τῶν ἐκεῖ πλησίων εὐρισκομένων τραπέζων ἐκάθηντο τινὲς ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς τοῦ Mainz. Ἐκ τῶν βλεμμάτων τῶν καὶ ἐκ τοῦ ψιθυρισμοῦ τῶν ἐφαίνετο προδήλως, ὅτι ἡ φραϊότης τῆς Τζέμμας ἔκαμνε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς αὐτοὺς. Εἰς ἐξ αὐτῶν, ὅστις πιθανῶς ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἶχε διαμείνῃ ἐν Φραγκφούρτῃ, παρετήρει τὴν Τζέμμαν ἀκαταπαύστως καὶ μάλιστα κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὡς νὰ τὴν ἐγνῶριζε καλὰ — ὡς φαίνεται ἤξευρε ποία ἦτο. Αἰφνης ἐσηκώθη κρατῶν τὸ ποτήριον — οἱ κύριοι ἀξιωματικοὶ εἶχον πῆλὴ πολὺ, διότι ὁλόκληρος ἡ τράπεζα ἦτο κεκαλυμμένη μὲ φιάλας — καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπου ἐκάθητο ἡ Τζέμμα. Ἦτο ξανθὸς νεανίας μὲ ἀρκετὰ νόστιμον, μάλιστα δὲ συμπαιδικὰν πρόσωπον. Ἀλλ' ὁ πολλὸς οἶνος, τὸν ὁποῖον ἔπιεν, παρεμόρφονε τὰ χαρακτηριστικά του· αἱ παρειαὶ του ἐφλέγοντο, οἱ φλογισμένοι ὀφθαλμοὶ του περιεπλανῶντο ἄστατοι καὶ εἶχον προσλάβῃ θρασεῖαν ἑκφρασίαν. Οἱ σύντροφοί του προσεπάθησαν κατ' ἀρχὰς νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν, ἔπειτα ὁμως τὸν ἀφήκαν ἐλεύθερον, περιεργοὶ ὄντες νὰ ἴδωσι τί ἔμελλε νὰ συμβῇ.

Ὅλιγον τι ταλαντευόμενος ἐσταμάτησεν ὁ ἀξιωματικὸς ἐμπροσθεν τῆς Τζέμμας καὶ ἀνεφώνησε μὲ δυνατὴν ἀλλὰ βεβαιωμένην φωνήν, ἥτις παρὰ τὴν θέλησίν του ἐμαρτύρει πόσον δύσκολον τῷ ἦτο νὰ φανῇ νηφάλιος: «Πίνω εἰς υἱείαν τῆς φραϊοτάτης δεσποινίδος ὅλης τῆς Φραγκφούρτης, καὶ ὅλου τοῦ κόσμου!» — (Ταῦτα εἰπὼν ἐκένωσε τὸ ποτήριον διὰ μίας) — «καὶ ὡς ἀμοιβὴν μου λαμβάνω αὐτὸ τὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἔδρεψε μὲ τοὺς θεῖους δακτύλους της!»

Καὶ ἤρπασε τὸ ρόδον, τὸ ὁποῖον ἔκειτο ἐπὶ τῆς τραπέζης πλησίον τῆς Τζέμμας. Κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς, ὑπὸ ἐκπληξέως καὶ τρόμου καταληφθεῖσα, ἔγεινε κάτωχρος ὡς νεκρά ἡ νεανίς εἰτα δὲ ἡ κατάπληξις μετεβλήθη εἰς ἀγανάκτησιν, τὸ πρόσωπον τῆς Τζέμμας ἔγεινε καταπόφυρον, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της, εὐθέως ἐπὶ τοῦ ὕψους αὐτῆς προσηλωμένοι, ἤρχισαν συγχρόνως νὰ σπινθηροβόλωσι καὶ νὰ ἀμαυρῶνται καὶ νὰ πληρῶνται ὑπὸ τοῦ πυρός τῆς ἀκατασχέτως ἐκρηγνυμένης ὀργῆς.

Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἐφάνη ὡς νὰ ἐπανάφερε τὸν μεθύνοντα ἀξιωματικὸν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, διότι οὗτος ἀμέσως ἐψιθύρισε ἀκαταλήπτους τινὰς λέξεις, ὑπεκλίθη καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θέσιν του πρὸς τοὺς συντρόφους του, οἱ τινες τὸν ὑπεδέχθησαν γελῶντες καὶ ἐλαφρὰς χειροκροτοῦντες.

Ὁ κύριος Κλύβερ ἀνεσκήρτησεν ἀπὸ τοῦ καθίσματός του, ἀνωρθώθη μὲ ὅλον τὸ ὕψος τοῦ σώματός του, ἐφόρεσε τὸν ἥλὸν του καὶ εἶπε μὲ υπερήφανον, ἀλλ' οὐχὶ πολὺ δυνατὴν φωνήν:

Ἀνήκουστος ἀδιανθρώπια! ἀνήκουστος θρασυτής!»

Εἰτα δὲ ἀμέσως ἐκάλεσε μὲ δυνατὴν φωνὴν καὶ μὲ αὐστηρὸν

ῥυθμὸν τὸν ὑπέρτερον τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἐξήγησε νὰ λάβῃ ἀνευ ἀναβολῆς τὸν λογαριασμὸν — καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ διέταξε νὰ ζευχθῶσι πάραυτα οἱ ἱπποὶ καὶ προσέθηκεν ὅτι ἄνθρωποι καθὼς πρέπει εἶναι ἀδύνατον νὰ συγχάζωσιν εἰς τοιοῦτον ξενοδοχεῖον, ὅπου εἶναι ἐκτεθειμένοι εἰς προσβολὰς καὶ ὕβρεις!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Τζέμμα, ἥτις εἶχε μετὰ ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν της, ἐνῷ τὰ στήθη της ὠγκοῦντο καὶ κατέπιπτον ἐναλλάξ ἐν ἀγρίᾳ ταραχῇ, διηύθυνε τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὸν κύριον Κλύβερ καὶ ἠτένισεν αὐτὸν μὲ τὸ αὐτὸ ἐκείνῳ ἐξωργισμένον βλέμμα, μὲ τὸ ὁποῖον πρὸ μικροῦ εἶχε παρατηρήσῃ τὸν ἀξιωματικόν. Ὁ Αἰμίλιος ἔτρεμεν ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως.

«Συκωθῆτε, δεσποινίς» εἶπεν ὁ κύριος Κλύβερ μὲ τὸ αὐτὸ αὐστηρὸν ῥυθμὸν. «Δὲν σὰς ἀρμόζει νὰ μένετε πλέον ἐδῶ. Πᾶμε νὰ καθίσωμεν μέσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.»

Ἡ Τζέμμα ἐσηκώθη ἀπὸ τῆς θέσεώς της σιωπηλῇ.

Ὁ κύριος Κλύβερ ἔλαβεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ ἐπορεύθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μὲ βήματα μεγαλοπρεπῆ καὶ ἀγέρωχα, τὰ ὁποῖα, ὡς καὶ ὅλα του ἐν γένει τὰ κινήματα, καθίσταντο τοσοῦτα μεγαλοπρεπέστερα καὶ ἀλαζονικώτερα, ὥσθ' περισσότερον ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τοῦ θεάτρου τῆς δυσάρεστου ἐκείνης σκηνῆς. Ὅλος τεταραγμένος ἠκολούθει ἀπισθὲν τῶν ὁ πτωχὸς Αἰμίλιος.

Ἀλλὰ κατ' ὃν χρόνον ὁ κύριος Κλύβερ ἐπλήρωνε τὸν λογαριασμὸν του εἰς τὸν ὑπέρτερον, εἰς τὸν ὁποῖον πρὸς τιμωρίαν διὰ τὸ δυσάρεστον συμβῆν οὔτε λεπτὸν ἔδωκε δῶρον, ὁ Σανὶν ἐπλησίασε ταχέως εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπου ἐκάθηντο οἱ ἀξιωματικοί, ἐστράφη πρὸς ἐκείνους, ὅστις εἶχε προσβάλλῃ τὴν Τζέμμαν (καὶ ὁ ὁποῖος τὴν σιγμῇ ταύτην ἀκριβῶς παρείχε τὸ ρόδον ἀλληλοδιαδόχως εἰς τοὺς ἐταίρους του ὅπως τὸ ὁσφρανθῶσι) καὶ εἶπε γαλλιστὶ μὲ δυνατὴν φωνήν:

— «Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἐφέρθηκε πρὸ ὀλίγου, κύριε, εἶνε ἀνάξιος ἐντίμου ἀνθρώπου καὶ ἀνάξιος τῆς στολῆς, τὴν ὁποίαν φορεῖτε — ἐγὼ δὲ ἔρχομαι νὰ σὰς εἰπω, ὅτι εἶσθε ἀνάγωγος ἄνθρωπος!»

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ἀνεπήδησεν ἀπὸ τῆς θέσεώς του, ἀλλ' ἐκρατήθη καὶ ἠναγκάσθη νὰ καθῇ πάλιν εἰς τὴν θέσιν του ὑπὸ ἑτέρου τινὸς ἀξιωματικοῦ, ὀλίγον τι πρεσβύτερου, ὅστις μετὰ τοῦτο ἀποστὰς πρὸς τὸν Σανὶν, ἠρώτησεν αὐτόν, φασάτως γαλλιστὶ, ἀν ἦτο συγγενής, ἀδελφὸς ἢ μνηστὴρ τῆς δεσποινίδος.

«Εἶμαι ἐντέλως ξένος πρὸς αὐτήν» ἀπήντησεν ὁ Σανὶν· «εἶμαι ῥῶσος· ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ νὰ βλέπω μετ' ἀδιαφορίας τοιαυτὴν θρασυτητα. Ἄλλως τε, ἰδοὺ τὸ ἐπισκεπτήριόν μου καὶ ἡ διεθδυνσίς μου· ὁ κύριος ἀξιωματικὸς εἰμπορεῖ νὰ μ' εἴρῃ, ὅταν ἀγαπᾷ.»

Ταῦτα λέγων ἔρριψεν ὁ Σανὶν τὸ ἐπισκεπτήριόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ μὲ ἄχεϊαν τινὰ κίνησιν τῆς χειρὸς ἤρπασε τὸ ρόδον τῆς Τζέμμας, τὸ ὁποῖον εἰς ἐκ τῶν ἀξιωματικῶν εἶχεν ἀφήσῃ εἰς τὸ πινακίδιον του.

Ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς προσεπάθησεν ἐκ νέου νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' ὁ σύντροφός του τὸν ἐκράτησε καὶ πάλιν λέγων: «Δένχωφ, μείνε ἡσυχος ἐστὶν θέσιν σου!»

Ἦπειτα δὲ ἐσηκώθη ὁ ἴδιος, ἔθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὴν προσωπίδα τῆς περικεφαλαίας του καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σανὶν, — ἐνῷ ἡ φωνὴ του καὶ οἱ τρόποι του ἐμαρτύρουν σεβασμὸν τινὰ πρὸς τὸν ξένον — ὅτι αὐριον εἰς ἀξιωματικὸς τοῦ συντάγματός του θὰ ἔχη τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν κατοικίαν αὐτοῦ τοῦ Σανὶν.

Ὁ Σανὶν ἀπήντησε δι' ἐλαφρὰς τινος ὑποκλίσεως, καὶ εἰτα ἐπέστρεψε μετὰ σπουδῆς πρὸς τοὺς φίλους του.

* * *

Ὁ κύριος Κλύβερ προσεποῖετο, ὅτι δὲν παρετήρησε τίποτε, οὔτε περὶ τῆς ἀπόουσις τοῦ Σανὶν οὔτε περὶ τῆς συνδιαλέξεως αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν. Ἐβίαζε δὲ τὸν ἀμαξηλάτην, ὅστις ἐξεύγνυνεν ἡδὴ τοὺς ἱπποὺς, νὰ σπεύσῃ καὶ φργίζετο πολὺ διὰ τὴν βραδύτητα του. Ἡ Τζέμμα οὐδεμίαν λέξιν εἶπε πρὸς τὸν Σανὶν — καὶ οὔτε κἂν τὸν ἐκόνταζε. Ἀλλ' αἱ συνεσπασμένοι ὀφρύες της, τὰ ὠχρὰ καὶ συνεσφιγμένα χεῖλη της, καὶ αὐτὴ ἡ ἀκίνησις της ἐφανέρωνον σαφῶς, τί συνέβαιναν ἐν τῇ ψυχῇ της. Μόνος ὁ Αἰμίλιος ἐπεθύμει προφανῶς νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν Σανὶν καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τῆς συνδιαλέξεως του μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν, διότι εἶχε παρατηρήσῃ αὐτὸν πλησιάζοντα πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς, ἀνταλλάξαντα μετ' αὐτῶν ὀλίγας λέξεις καὶ ρίψαντα ἐπὶ τῆς τραπέζης τῶν κατὰ τι λευκὸν — ἐν τεμάχιον χάρτου, ἐν δελτίον ἢ ἐπισκεπτήριον . . . Καὶ δυνατὰ ἔπαλλεν ἡ καρδιά τοῦ πτωχοῦ παιδός, καὶ αἱ παρειὰ του ἐφλέγοντο,

καὶ πόσον ἐπεθύμει ὁ παῖς νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Σανίν καὶ νὰ ἐκραγῇ εἰς δάκρυα! πόσον ἐπεθύμει νὰ ὁρμήσῃ μετ' αὐτοῦ κατὰ τῶν ἀποτροπαίων ἐκείνων ἀξιώματικῶν καὶ νὰ τοὺς κάμῃ ὅλους κομμάτια! Ἀλλὰ ἐκρατήθη καὶ ἠρέσθη εἰς τὸ νὰ παρακολουθῇ μετὰ προσοχῆς πᾶσαν κίνησιν τοῦ εὐγενοῦς φίλου του, τοῦ Ῥώσσου.

Τέλος ἐξεύχθησαν οἱ ἱπποὶ καὶ ὅλη ἡ συντροφία ἐκάδισεν εἰς τὴν ἀμάξαν. Ὁ Αἰμίλιος ἀνερριχίσθη μετὰ τοῦ κυνὸς Ταρτάλια εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀμαξηλάτου· ἤσθάνετο ὅτι ἐκεῖ ἐπάνω θὰ ἡδύνατο ν' ἀναπνέῃ μὲ περισσοτέραν ἐλευθερίαν, προσέτι δὲ δὲν θὰ εἶχεν ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀμμάτων του τὸν κύριον Κλύβερ, τὸν ὁποῖον δὲν ἡδύνατο πλέον νὰ βλέπῃ μετ' ἀδιαφορίας.

* * *

Καθ' ὅλον τὸν δρόμον τῆς ἐπιστροφῆς ὁ κύριος Κλύβερ δὲν ἔπαυσε νὰ ὁμιλῇ. Ἀλλὰ φιλῆει μόνος, διότι οὐδεὶς ἀπὴντα εἰς τὴν ὁμιλίαν του, ἂν καὶ οὐδεὶς συνεφάνει μετ' αὐτοῦ. Μετὰ ἰδιαιτέρας διεξοδικότητος ἀπεδείκνυε, πόσον ἀσχημα ἐπράξαν μὴ ἀκολουθήσαντες τὴν συμβουλὴν του, ὅτε τοῖς προσέτεινε νὰ γευματίσωσιν εἰς χωριστόν τι μέρος τοῦ κήπου. Ἄν ἠκολούθουν τὴν συμβουλὴν του, δὲν θὰ συνέβαινε τίποτε δυσάρεστον. Μετὰ τοῦτο ἔκαμεν ὁ κύριος Κλύβερ αὐστηρὰς τινας καὶ μάλιστα ἐλευθερόφρονας παρατηρήσεις περὶ τῆς ἀσυγγνώστου ἐπιεικειᾶς, ἣν ἡ κυβέρνησις δεῖκνυε πρὸς τοὺς ἀξιώματικούς· κατηγορεῖ αὐτήν, ὅτι δὲν μεταχειρίζεται αὐστηρῶς τὴν πειθαρχίαν μετὰ τῶν αὐτῶν, ἐνφ' ἧς ἑτέρου δὲν δεικνύει ἀρκετὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ πολιτικὸν στοιχεῖον τῆς κοινωνίας! Ἐκ τούτου δὲ προϊόντος τοῦ χρόνου δύναται νὰ γεννηθῇ δυσἀρεσκεία, καὶ ἀπὸ τῆς δυσἀρεσκείας μέχρι τῆς ἐπαναστάσεως δὲν ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις, ὅπως ἔδειξε τρανὰς εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸ θλιβερὸν παράδειγμα τῆς Γαλλίας — (ἐνταῦθα ὁ κύριος Κλύβερ ἀνεστέναξε μετὰ οἰκτιρμοῦ ἀλλὰ αὐστηρῶς). Προσέθηκεν ὅμως ἀμέσως, ὅτι αὐτὸς σέβεται τὴν ἀρχὴν καὶ ὅτι οὐδέποτε, οὐδέποτε θὰ ἐγίνετο ἐπαναστατικός· οὐχ ἤττον ὅμως δὲν δύναται ἀπέναντι τῶς ἀκολασίας νὰ μὴ ἐκφράσῃ — τὴν ἀποδοκιμασίαν του! Ἐπειτα προσέθηκε γενικὰς τινας παρατηρήσεις περὶ ἠθικότητος καὶ ἀνθρωπικότητος, περὶ εὐγενοῦς ἀγωγῆς καὶ περὶ τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀξιοπρεπείας.

Καὶ πρότερον ἤδη, κατὰ τὸν περίπατον, τὸν ὁποῖον ἔκαμαν πρὸ τοῦ γεύματος, ἡ Τζέμμα προφανῶς δὲν ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη μετὰ τὸν κύριον Κλύβερ — καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβῶς προσεπάθει ν' ἀποφεύγῃ τὴν πλησίαν τοῦ Σανίν, ὥς ἂν εἰ ἡ παρουσία του ἐνέβαλλεν αὐτὴν εἰς ἀμηχανίαν — Ἀλλ' ὅτε πλέον ὁ κύριος Κλύβερ ἤρχισε νὰ ἐκφέρῃ τοιαύτας «ἐξηγήσεις», ἡ Τζέμμα ἤρχισε προφανῶς νὰ αἰσχύνεται ὅτι ἔχει τοιοῦτον μνηστῆρα! Περὶ τὸ τέρμα τοῦ ταξιδίου ἐπᾶσχεν ἔξ ἁπαντος, καὶ μολονότι ἀκόμα ἀπέφευγε νὰ ὁμιλῇ μετὰ τὸν Σανίν, ἔρριπεν ὅμως πρὸς αὐτὸν αἰφνης ἓν βλέμμα ἱκετευτικόν. . . . Ὁ δὲ Σανίν ἤσθάνετο περισσοτέραν συμπάθειαν καὶ οἶκτον πρὸς αὐτήν, παρὰ ἀγανάκτησιν καὶ ἀπέχθειαν πρὸς τὸν κύριον Κλύβερ· καὶ μάλιστα εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του, χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογῇ εἰς ἑαυτόν, ἤσθάνετο χαρὰν δι' ὅλα, ὅσα συνέβησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην — καίτοι περιέμενε τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν νὰ προκληθῇ εἰς μονομαχίαν.

Ἐπὶ τέλους ἐτελείωσε καὶ ἡ δυσάρεστος αὐτῇ ψυχαγωγικὴ ἐκδρομὴ. Ὁ Σανίν καθ' ἣν στιγμὴν ἐβοήθει τὴν Τζέμμαν νὰ καταβῇ ἐκ τῆς ἀμάξης, ἔθηκεν εἰς τὴν χεῖρά της, χωρὶς νὰ εἰπῇ οὐδὲ λέξιν, τὸ ρόδον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνακτήσῃ δι' αὐτήν. Ἡ νεᾶνις ἠρπυρίασεν, ἔδλιψεν αὐτῇ τὴν χεῖρα καὶ ἐκρυσσε τὸ ρόδον ταχέως. Ἄν καὶ ἦτο εἰσέτι ἐνωρίς, πρὸς τὸ ἐσπέρας, οὐδεμίαν διάθεσιν εἶχεν ὁ Σανίν νὰ μεταβῇ μετ' αὐτῶν εἰς τὴν οἰκίαν. Οὐτε ἡ Τζέμμα τὸν προσεκάλεσε. Ὁ Αἰμίλιος ἀπεχαίρεται αὐτὸν μετὰ δειλίας, καὶ σχεδὸν μετὰ φόβου — τόσον πολὺ τὸν ἐθαύμαζε.

Ὁ Κλύβερ ἐπανεφέρει τὸν Σανίν διὰ τῆς ἀμάξης εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου κατ'ῴκει, καὶ ἀπεχαίρεται αὐτὸν μετὰ προσπεποιημένης καὶ βεβαιωμένης εὐγενείας. Μετ' ὅλην τὴν αὐταρέσκειαν ὁ καθ' ὅλα ἀμεμπτος οὗτος Γερμανὸς δὲν ἦτο τὴν φορὰν ταύτην ἔντελως εὐχαριστημένος. Ἄλλως τε καὶ οἱ λοιποὶ πάντες ἦσαν κατελιγμένοι ὑπὸ δυσἀρεστοῦ τινὸς συναισθήματος.

Εἰς τὸν Σανίν βεβαίως τὸ συναίσθημα τοῦτο δὲν διήρκεσε πολὺ. Μετεβλήθη δὲ εἰς ἀόριστόν τινα, ἀλλὰ εὐθυμον ἔτι δὲ καὶ ἐνθουσιώδη ψυχικὴν διάθεσιν. Ὁ Σανίν περιεπάτησεν ὀλίγας στιγμὰς ἐν τῇ δωματίῳ του, ἔπαιξε συρίζων μελωδίαν τινὰ καὶ ἦτο εὐχαριστημένος μετὰ τὸν ἑαυτόν του.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ.
δοῦε τῆς Ὁρλεάνης.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ RIBOT.